

Nr. 45. 1930.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie 3 złote. — Cena pojedynczego numeru 30 groszy.
Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 14º, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 8 listopada 1930 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

ROZPORZĄDZENIE
Śląskiej Rady Wojewódzkiej
z dnia 20 października 1930 r.
o wstrzymaniu wypłaty zasiłków na rzecz osób, dla których niemieckie instytucje ubezpieczeniowe podjęły wypłatę rent.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 8 lipca 1925 r. o zasiłkach dla osób, którym niemieckie instytucje wstrzymały renty z tytułu ubezpieczeń społecznych (Dz U. Śl. Nr. 11, poz. 29) zarządza się co następuje:

§ 1.

W związku z tem, że niemieckie instytucje ubezpieczenia górniczego podejmią z dniem 1 października 1930 r. wypłatę obciążających je pensyj, należnych zamieszkałym na polskiej części Górnego Śląska pensjonistom na zasadzie art. 11 decyzji Ligi Narodów z 13 stycznia 1930 r. (Ust. 3, art. 24 polsko-niemieckiego układu z dnia 26 sierpnia 1922 r. o podziale Górnośląskiej Spółki Brackiej (Dz. U. R. P. 1923 r. Nr. 48, poz. 327) wstrzymuje się wypłatę zasiłków płaconych na rzecz tych pensjonistów na mocy ustawy z dnia 8 lipca 1925 r. o zasiłkach dla osób, którym niemieckie instytucje wstrzymały renty z tytułu ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Śl. Nr. 11, poz. 29), z chwilą faktycznego podjęcia przez niemieckie instytucje ubezpieczeniowe wypłaty pensji.

Do czasu rozstrzygnięcia spornej między stroną polską a niemiecką wykładni ust. 3 art. 24 wyżej cytowanego układu polsko-niemieckiego z dnia 26 sierpnia 1922 r. dotyczy powyższe postanowienie tylko pensji płynnych w dniu 1 lipca 1922 r.

§ 2.

Zasiłki wypłacone określonym w § 1 osobom za czas od dnia 1 stycznia do daty podjęcia wypłaty przez niemieckie instytucje ubezpieczeniowe podlegają zwrotowi.

§ 3.

Dla tych osób, które nie podpadają pod pojęcie, określone w § 1 niniejszego rozporządzenia, płacone będą zasiłki nadal w tej samej wysokości i dotąd ustalonym trybem.

§ 4.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1930 roku.

§ 5.

Wykonanie rozporządzenia powierza się Wojewodzie.

Przewodniczący
Śląskiej Rady Wojewódzkiej
Wojewoda Śląski
(—) Dr. Grażyński.

(Przedruk z Dziennika Ustaw Śląskich Nr. 19 z dnia 30 października 1930 r.

OBWIESZCZENIE
Ministra Skarbu

z dnia 28 października 1930 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 97 poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 932) ustalam na miesiąc listopad 1930 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) Ignacy Matuszewski.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr. 253 z dnia 31. X. 1930 r.)

ZARZĄDZENIE
Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu

z dnia 3 października 1930 r.

w sprawie warunków uprawniających robotników, zatrudnionych w Rzeszy Niemieckiej, do zasiłków, przewidzianych ustawą z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Na podstawie art. 38 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) w brzmieniu ustawy z dnia 23 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 235), na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia zarządza się co następuje:

§ 1. Czas trwania stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, wymienionych w ust. 1 art. 1 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, a położonych na terytorjum Rzeszy Niemieckiej, zalicza się bezrobotnym, którzy objęci są paragrafem 1-ym rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 2 maja 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 360) z tem, że dla tych bezrobotnych, którzy ostatnio przed zgłoszeniem roszczenia do zasiłków byli zatrudnieni na terytorjum Rzeszy Niemieckiej, jako podstawa wymiaru zasiłków, przyjęty będzie zarobek tygodniowy, ustalony w sposób, przewidziany w § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Zarobek tygodniowy robotników, wymienionych powyżej, ustala się stosownie do zarobku, otrzymywanego przeciętnie za pracę przez ostatnie 3 miesiące przed rozwiązaniem stosunku najmu pracy, lub przez krótszy okres czasu, o ile robotnik bezpośrednio przed zgłoszeniem roszczenia o zasiłki zatrudniony był na terytorjum Rzeszy Niemieckiej przez niepełne trzy miesiące. Jeżeli bezrobotny w tym czasie z powodu braku pracy nie przepracował liczby godzin pracy, normalnej dla jego zawodu i miejscowości i dlatego miał zmniejszoną płacę, wówczas należy za podstawę do obliczenia zarobku przyjąć płacę, którąby otrzymywał przy pełnej liczbie godzin pracy.

Na zasadzie obliczonego w sposób powyższy przeciętnego zarobku tygodniowego ustala się następujące klasy zarobkowe:

I	z tygodniowym zarobkiem do	18 mk.
II	„ „ „	24 mk.
III	„ „ „	30 mk.
IV	„ „ „	36 mk.
V	„ „ „	42 mk.
VI	„ „ „	48 mk.
VII	„ „ „	54 mk.
VIII	„ „ „	powyżej 54 mk.

Podstawę wymiaru zasiłku w każdej z powyższych klas zarobkowych stanowi:

w klasie	I — 21	zł
„ „	II — 27	„
„ „	III — 33	„
„ „	IV — 39	„
„ „	V — 45	„
„ „	VI — 51	„
„ „	VII — 57	„
„ „	VIII — 60	„

Zasiłki, ustalone zgodnie z ustępami 2 i 3 niniejszego §-u, wypłacane są na ogólnych zasadach ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia z zastosowaniem rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1-go sierpnia 1930 r.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) A. Prystor.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) E. Kwiatkowski.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr. 253 z dnia 31 października 1930 r.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 13 czerwca 1930 r.

o rejestracji, kontroli i udzielaniu świadczeń z powodu braku pracy pozostającym bez pracy pracownikom umysłowym.

Ciąg dalszy z N-ru 44)

§ 32. Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych oraz stosownie do wydanych przez Zakład instrukcyj kasy chorych i instytucje rejestrujące, uprawnione są przeprowadzać kontrolę pozostających bez pracy w celu stwierdzenia, czy podane przez nich daty i fakty odpowiadają istotnemu stanowi rzeczy i czy nie istnieją okoliczności, powodujące wstrzymanie lub utratę świadczeń.

Kontrola może być przeprowadzona w miejscu zamieszkania pozostającego bez pracy, w miejscu pracy, w związku zawodowym i t. p.; w szczególności może być nałożony na pracownika obowiązek dodatkowego zgłaszania się do kontroli w instytucji rejestrującej w terminach przez nią oznaczonych, zwłaszcza wtedy, gdy okres pozostawania bez pracy przedłuża się ponad trzy miesiące.

§ 33. Kasy chorych i instytucje rejestrujące za pośrednictwem kas chorych obowiązane są zawiadamiać Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych o znanych im okolicznościach, powodujących wstrzymanie lub utratę świadczeń, a w szczególności:

1) o opuszczenię zajęcia z powodu zawarcia małżeństwa lub gospodarczego usamodzielnienia się (art. 17 ust. 3 punkty 1 i 2),

2) o utracie zajęcia z własnej winy lub przez dobrowolne ustąpienie bez uzasadnionego powodu lub wskutek strajku (art. 50 punkty 1 i 2),

3) o odbywaniu kary utraty wolności lub aresztu prewencyjnego (art. 50 p. 3),

4) o otrzymaniu odprawy lub odszkodowania od pracodawcy (art. 50 p. 3),

5) o nieprzyjęciu zaofiarowanego odpowiedniego zajęcia (art. 50 p. 5),

6) o przekroczeniu przepisów o kontroli (art. 50 p. 6),

7) o udzielaniu nieprawdziwych wyjaśnień lub podawaniu nieprawdziwych danych (art. 50 p. 7),

8) o uzyskaniu zatrudnienia,

9) o zmianie stosunków rodzinnych pozostającego bez pracy,

10) o niezdolności do pracy pozostającego bez pracy i o korzystaniu z jego strony ze świadczeń kasy chorych z powodu niezdolności do pracy (art. 50 p. 9).

§ 34. Dla stwierdzenia, czy przedsiębiorstwo, w którem zaofiarowano zajęcie, objęte jest zatargiem gospodarczym, właściwy jest inspektor pracy.

Jeżeli inspektor pracy stwierdzi, że zaprzestanie pracy wywołane zostało nieprawnemi działaniami lub zarządzeniami pracodawcy, utrata zajęcia spowodowana tem zaprzestaniem pracy nie jest uważana za utratę zajęcia z powodu strajku w rozumieniu art. 50 p. 2.

IX. Wypłata zasiłków z powodu braku pracy.

§ 35. Zasiłki z powodu braku pracy wypłaca w ostatnich dniach każdego miesiąca, licząc od wskazanej w decyzji Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych daty powstania prawa do świadczeń, instytucja wskazana w tejże decyzji, po złożeniu lub przesłaniu przez pracownika deklaracji i zaświadczenia, wskazanych w § 29, oraz pokwitowania odbioru zasiłku.

Instytucja wypłacająca po dokonaniu wypłaty zasiłku przesyła Zakładowi deklarację i pokwitowanie pracownika oraz zaświadczenie instytucji rejestrującej.

X. Zawiadamianie o zmianie warunków osobistych i rodzinnych oraz o zmianie miejsca zamieszkania.

§ 36. Pozostający bez pracy winien zawiadomić Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych za pośrednictwem właściwej kasy chorych o każdej okoliczności, mającej znaczenie dla oceny praw do świadczeń (§ 33) a w szczególności:

1) o otrzymaniu pracy zarobkowej choćby krótkotrwałej przez siebie samego lub przez którąkolwiek z osób, zaliczonych w myśl art. 35 do jego rodziny,

2) o śmierci którejkolwiek z osób, zaliczonych w myśl art. 35 do jego rodziny, lub o dostarczeniu jej utrzymania przez osobę trzecią.

§ 37. W razie zmiany miejsca zamieszkania winien pozostający bez pracy zarejestrować się zgodnie z przepisami § 7 w instytucji rejestrującej. właściwej w nowem miejscu zamieszkania, składając posiadaną legitymację poszukującego pracy. Otrzymaną legitymację winien pracownik przedstawić w kasie chorych, właściwej w nowem miejscu zamieszkania, okazując jednocześnie decyzję Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych o przyznaniu świadczeń, względnie podając datę i miejsce zgłoszenia roszczenia. Kasa chorych zawiadamia o zmianie miejsca zamieszkania Zakład Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych, dotychczas

właściwą kasę chorych oraz poprzednio właściwy urząd pośrednictwa pracy.

§ 38. W razie wyjazdu pracownika pobierającego świadczenia poza granicę Rzeczypospolitej i W. M. Gdańska, winien pracownik celem zachowania prawa do dalszego otrzymywania świadczeń w chwili wyjazdu zagranicę, przesłać Zakładowi Ubezpieczeń Pracowników Umysłowykh za pośrednictwem właściwej kasy chorych poświadczenie urzędu pośrednictwa pracy, stwierdzając, że w ciągu najbliższego miesiąca nie ma widoku na uzyskanie odpowiedniego zajęcia w kraju.

(dalszy ciąg nastąpi)

(Przedruk z Dziennika Ustaw Rzeczpl. Polskiej Nr. 54 z dnia 1 sierpnia 1930 r.)

Obwieszczenia urzędowe.

L. O—1437/30.

Franciszkowi Miszowi, oglądaczowi mięsa w Janowie przyznano nagrodę w wysokości 30,—zł za stwierdzenie włośni.

Katowice, dnia 27 października 1930 r.

Prezes
(—) Dr. Seidler.

WYDZIAŁ POWIATOWY Katowice. d. 29. X. 1930 r.
L. dz. Sm. —658/30.

W dniu 18 października 1930 r. zatwierdziłem i zaprzysiężyłem na ławnika gminy Kończyce oberżystę Augustyna Szulca, wybranego na urząd ten w miejsce ławnika Jana Mazurka.

Starosta
(—) Dr. Seidler.

STAROSTWO KATOWICE d. 27. X. 1930 r.
L. G.—222|143.

OBWIESZCZENIE

Dyrekcja Policji w Katowicach pismem z dnia 18-go października 1930 r. L. dz. P. II. 5759|1 zawiadamia, że w zagrodzie Ludwika Jonka w Świętochłowicach zaraza pomoru świń wygasła.

Starostwo w Rybniku pismem z dnia 18 października 1930 r. zawiadamia, że w miejscowości Kamień nad Odrą stwierdzono pryszczycę u bydła rogatego, oraz że w miejscowości Olza stwierdzono cholerę drobiu.

Starostwo w Pszczynie pismem z dnia 13 października 1930 r. L. dz. G.—1506/2 zawiadamia, że w Łaziskach Górnych, Ornontowicach, Tychach i Mikołowie uznano wściekliznę za wygasłą.

Starosta
w z.
(—) Dr. Gawlas.

Komunikaty.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu:

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R P. Nr. 98, poz 570).
r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z d. 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 715).

290. (art. 1 i 52). I. W przypadku konkretnym został sporządzony przed notarjuszem, mającym siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, akt notarjalny z daty 9 grudnia 1927 r., podpisany przez osoby A i B, w którym osoba A oświadczyła, że osobie B „robi ofertę" sprzedaży nieruchomości, oznaczonej w akcie notarjalnym, za oznaczoną w tymże akcie cenę kupna, oraz „uznaje tę ofertę za obowiązującą na przeciąg 2 lat". W tymże akcie notarjalnym oświadczyły strony, że połowa ceny kupna została już osobie A zapłacona przez osobę B i, że reszta ma być uiszczona w dniu 9 grudnia 1929 r., przyczem osoba B zobowiązała się do uiszczenia od tej reszty odsetek w ratach kwartalnych zgóry. Nadto strony stwierdziły w akcie notarjalnym, że nieruchomość została oddana osobie w posiadanie już w dniu sporządzenia tego aktu oraz postanowiły, że osoba B jest obowiązaną do płacenia podatków i ponoszenia innych ciężarów, począwszy od dnia 1 grudnia 1927 r. Zarazem osoba A oświadczyła, że udziela osobie B „pełnomocnictwa na przewłaszczenie sobie nabywanej nieruchomości".

Urząd Skarbowy uznał, że powyższy akt notarjalny jest „pismem, stwierdzającem umowę o nabycie nieruchomości", przewidzianem w punkcie 1 art. 52 u. o s. i wymierzył opłatę stemplową w wysokości 4% w myśl ustępu pierwszego art. 58 u. o. s.

Najwyższy Trybunał Administracyjny — rozpatrzywszy skargę na orzeczenie Izby skarbowej, którem wymieniony nakaz płatniczy Urzędu Skarbowego został utrzymany w mocy — oddalił skar-

gę jako nieuzasadnioną, wyrokiem z dnia 6 maja 1930 r. L. Rej 2609/29, stwierdzając w motywach co następuje:

„W myśl art. 1 i 6 u. o. s. opłacie podlega dokument, stwierdzający zaistnienie pomiędzy kontrahentami stosunku prawnego w danym dokumencie wyrażonego, przyczem ustalenie w tym kierunku charakteru dokumentu należy nie do strony kontraktującej. lecz do władzy, która w ocenie tej obowiązana jest rządzić się nie oświadczeniami stron lub redakcją kontraktu, lecz treścią kontraktu względnie zbadaniem zamiaru stron.

Z powyższego wynika zatem, że pozwanej władzy przysługiwało formalne prawo przeprowadzenia oceny warunków kontraktu i ustalenie na tej podstawie rodzaju dokonanej przez kontrahentów czynności prawnej. To też w wykoniu powyższego uprawnienia pozwana władza ustaliła przedewszystkiem w zaskarżonem orzeczeniu, że kontrahenci w danym wypadku błędnie zakwalifikowali zawartą umowę jako ofertę, a następnie w drugiej części tego orzeczenia wyszczególnione zostały warunki umowy, które zdaniem pozwanej władzy nadają jej cechy kupna-sprzedaży.

Przedewszystkiem więc negatywny wniosek co do braku w omawianym kontrakcie cech oferty słusznie uzasadnia pozwana władza powołaniem się na §§ 145, 147 i 148 kodeksu cywilnego niemieckiego, podług których charakterystyczną i istotną cechę oferty stanowi okoliczność, że zobowiązanie, wyrażone przez stronę proponującą narazie pozostaje w zawieszeniu; gdzie zatem okoliczność taka nie zachodzi, gdzie przyjęcie oferty nie wymaga już przyszłego jej zaakceptowania, gdzie przeciwnie, jak to właśnie miało miejsce w danym wypadku, propozycja natychmiast w tymże kontrakcie przyjęta już została, tam oferta traci charakter propozycji jako wiążąca obie strony definitywnie stosownie do § 154 K. C. zamienia się w umowę, co nakłada na władze skarbowe obowiązek określenia jej charakteru podług warunków kontraktu.

Ustaliwszy zaś w zaskarżonem orzeczeniu: że podług § 1 kontraktu zamiarem stron kontraktujących było porozumienie się co do natychmiastowego przeniesienia prawa własności tudzież, że wyszczególnione już wyżej warunki kontraktu istotnie nadawały umowie charakter definitywnie zawartej tranzakcji kupna-sprzedaży, odpowiadającej wymogom wskazanym w §§ 873 i 955 K. C.— pozwana władza miała dostateczną podstawę prawną do wymierzenia opłaty w rozmiarze wskazanym w zaskarżonem orzeczeniu,

II. Cesja prawna, która służy kupującemu na mocy umowy tego typu, jaki wskazuje przykład, podany wyżej pod I, („umowy ofertowej"), jest umową o nabycie nieruchomości (art. 52 punkt 1 u. o. s.), a mianowicie: umową o nabycie „prawa żądania", aby rzecz nieruchoma została oddana na własność (art. 12 ustęp ostatni, punkt 4, u. o. s.) i podlega opłacie w wysokości 4%, przewidzianej w art. 58 u. o. s. Art. 53 (punkt 3) u. o. s. nie ma zastosowania.

III. Jeżeli po zawarciu umowy określonej wyżej, pod I („umowy ofertowej")—nastąpiło „przyjęcie oferty", względnie zawarcie wyraźnej umowy obligatoryjnej albo przewłaszczenie (§ 925 kodeksu cywilnego niemieckiego) i jeżeli te akty zostały dokonane między temi samemi osobami, które sporządziły „umowę ofertową", to ma zastosowanie art. 3 u. o. s. względnie—przy przewłaszczeniu — art. 63, punkt „a", u. o. s.

Zdarza się, że rzekomą „ofertę" zawartą w „umowie ofertowej", przyjmuje lub umowę obligatoryjną z rzekomym „oferentem" zawiera nie osoba, wobec której „oferta" została uczyniona, ale inna osoba (a mianowicie: na mocy cesji prawa z umowy ofertowej) lub, że „oferent" sporządza przewłaszczenie na rzecz osoby trzeciej (jako cesjonarjusza). Jeżeli w takim przypadku zostały uiszczone opłaty w myśl rozdziału dziesiątego zarówno od umowy ofertowej jako też od wszystkich cesyj, to nie należy się już żadna opłata od „przyjęcia oferty" przez ostatniego cesjonarjusza, ani od wyraźnej umowy obligatoryjnej między „oferentem" a cesjonarjuszem, ani od przewłaszczenia na rzecz cesjonarjusza (art. 3 oraz art. 63 punkt „c" u. o. s.).

Jeżeli zaś warunek nienależności opłaty, określony w zdaniu poprzedniem, nie istnieje w całej pełni (w szczególności, gdy cesja prawa, wynikającego z „umowy ofertowej", została zawarta ustnie), to art. 3 względnie art. 63 (punkt „c") u. o. s. nie mają zastosowania i wobec tego „przyjęcie oferty" przez cesjonarjusza, względnie wyraźna umowa obligatoryjna lub przewłaszczenie zawarte z cesjonarjuszem podlegają opłacie stemplowej w myśl rozdziału dziesiątego u. o. s. (L. D. V. 8174|6|30).

291. (art. 114 i 117). Deklaracja, na mocy której funkcjonarjusz państwowy (w szczególności też funkcjonarjusz przedsiębiorstwa państwowego) zobowiązuje się do zapłacenia Państwu pewnej kwoty na wypadek rozwiązania stosunku służbowego przed pewnym terminem, wymienionym w deklaracji, a mianowicie tytułem zwrotu wydatków, poniesionych przez Państwo na szkolenie osoby składającej ową deklarację — deklaracja taka podlega zasadniczo opłacie stemplowej, przewidziane w art. 114 u. o. s.

Ministerstwo Skarbu ustala jednak, na mocy art. 49 i 177 u. o. s., że opłata, o której mowa, nie ma być uiszczona przy sporządzeniu deklaracji, lecz ma być uiszczona tylko w takim razie, jeżeli stanie się wymagalną kwota, należna w myśl deklaracji tytułem zwrotu wydatków na szkolenie. W tym wypadku opłata stemplowa ma być wymierzona w myśl art. 32 u. o. s. przez organ urzędowy (względnie organ przedsiębiorstwa państwowego), który ustala wysokość kwoty, stanowiącej zwrot wydatków na szkolenie. Opłata ma być obliczona w wysokości 0,5% od kwoty, należnej tytułem zwrotu wydatków na szkolenie. Do uiszczenia opłaty stemplowej są obowiązane solidarnie (art. 15, punkt „1a" u. o, s.): osoba, obowiązana do zwrotu wydatków na szkolenie, oraz przedmiot majątkowy, uprawniony do żądania tej kwoty (Skarb Państwa względnie przedsiębiorstwo państwowe lub zakład państwowy. będący odrębnemi osobami prawnymi). Opłata ma być wniesiona do kasy skarbowej w ciągu 3 miesięcy od daty decyzji, ustalającej wysokość kwoty, należnej tytułem zwrotu wydatków na szkolenie.

Oświadczenie osób trzecich, przyjmujących porękę za dopełnienie zobowiązania, wynikającego z deklaracji, o której mowa, podlegają opłatom stemplowym według zasad, podanych w art. 117 u. o. s. w brzmieniu ustalonem w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz 804). Te opłaty mają być uiszczone przy sporządzaniu dokumentów poręki według zasad ogólnych. Mają być więc uiszczane gotówką do rąk notarjusza, jeżeli dokument poręki został sporządzony w formie aktu notarjalnego lub notarjalnie uwierzytelnionego poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki. W razie zaś sporządzenia takiego dokumentu na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki i niezastosowania ustępu ostatniego art. 29 u. o. s, ma zastosowanie § 1, punkt 4, rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 sierpnia 1930 r. (Moniter Polski z r. 1930 Nr. 202, poz. 288, Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu z r. 1930 Nr. 26, poz. 460).

Powyższe zasady mają być stosowane również wówczas, gdy do ewentualnego zwrotu kosztów szkolenia funkcjonarjusza państwowego zobowiązuje się nie ten funkcjonarjusz, ale osoba trzecia, tudzież gdy student, otrzymujący stypendjum od Państwa — albo osoba trzecia — zobowiązuje się do zwrotu stypendjum (lub jego części, lub jego wielokrotności) w razie przerwania studjów lub niewstąpienia do służby państwowej lub rozwiązania stosunku służbowego przed pewnym terminem.

W przypadkach, o których mowa, awentualna należność z tytułu opłaty stemplowej ma być prowadzona w ewidencji w taki sam sposób, w jaki jest utrzymywana w ewidencji ewentualna należność tytułem zwrotu wydatków na szkolenie.

Ministerstwo Skarbu zawiadomiło o powyższem wszystkie władze centralne pismem okólnem z dnia 19 września 1930 r. L. D. V. 3705|6.

292. (art. 140, 145 i 154). Zaświadczenie, że pewna osoba jest obywatelem polskim, wydane przez powiatową władzę administracji ogólnej, a umieszczone na dowodzie osobistym (§ 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 listopada 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 898), jest świadectwem zupełnie odrębnem od samego dowodu osobistego (który zresztą zostaje wydany nie przez powiatową władzę administracji ogólnej lecz przez gminę; art. 18 rozporządzenia Prezydenta Reczypospolitej z dnia 16 marca 1928 roku (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309). Przepis zatem powołanego art. 18, w myśl którego za dowód osobisty pobiera gmina 60 gr. tytułem zwrotu kosztów druku, a żadnym innym opłatom dowody osobiste jak również podania o ich wydanie nie podlegają, tyczy się wyłącznie dowodów osobistych, a nie ma zastosowania do zaświadczeń w przedmiocie obywatelstwa.

Wobec powyższego podanie do powiatowej władzy administracji ogólnej o wydanie zaświadczenia, o którem mowa, podlega w myśl art. 145 u. o. s. opłacie w wysokości 3 zł, oraz po 50 gr. od każdego załącznika. Zaświadczenie zaś, umieszczone na dowodzie osobistym, a stwierdzające, że osoba określona w dowodzie osobistym, jest obywatelem polskim, podlega w myśl art. 154 u. o. s. opłacie w wysokości 3 zł."

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podało wykładnię powyższą do wiadomości p. p. Wojewodów i p. Komisarza Rządu m. st. Warszawy okólnikiem Nr. 139 z dnia 28 lipca 1930 r. (L. D. V. 8259|6|30).

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Min. Skarbu Nr. 29, z dnia 15 października 1930 r.

Druk. J. Eichhorn, Katowice.